

Sygn. akt: **X K 1138/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 27 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2018 roku na rozprawie

sprawy **P. S. (1)**, syna D. i H. z domu J., ur. (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w okresie od 20 września 2017r. do 21 września 2017r. w miejscowości K., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że pracując jako kurier firmy (...) z siedzibą w K., dokonał pobrania paczki kurierskiej poranionej oznaczonej numerem (...), po czym dostarczył wskazaną paczkę adresatowi, pobierając od odbiorcy kwotę 4000 złotych, a następnie, ponownie, zapakował wskazaną paczkę imitując zawartość kartonem po butach oraz koszulką i zwrócił paczkę na magazyn (...) w K. jako niedostarczona odbiorcy, dokonując zaboru pieniędzy w kwocie 4000 złotych, czym doprowadził Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **P. S. (2)** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 20 września 2017r. w miejscowości K., pracując jako kurier firmy (...) z siedzibą w K., przywłaszczył sobie powierzone mu mienie w postaci pieniędzy w kwocie 4000 zł, przekazanych mu przy dostarczeniu paczki kurierskiej pobraniowej oznaczonej numerem (...), czym działał na szkodę przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...), tak opisany czyn kwalifikuje z art. 284 § 2 k.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, tj. wydatki w kwocie 100 zł (sto złotych) oraz obciąża go opłatą w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt X K 1138/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. (1) we wrześniu 2017 roku był zatrudniony przez (...) Polska jako kurier i pracował na terenie P.. W dniu 20 września 2017 roku pobrał w magazynie mieszczącym się w K. paczkę pobraniową adresowana do Z. M. na adres P., ul. (...) oznaczoną numerem (...), po czym przystąpił do jej doręczenia, zjawiając się pod wskazanym adresem około południa.

Dowody: zeznania świadka C. T. k. 3v.-4; wyjaśnienia oskarżonego P. S. (2) k. 16.

Na miejscu doręczenia P. S. (1) wręczył paczkę żonie adresata – P. M. otrzymując od niej, wobec charakteru przesyłki, 4.000 zł. P. S. (1) znajdował się w tym czasie w trudnej sytuacji materialnej, stwierdził zatem, iż zabierze dla siebie przekazaną mu kwotę i przeznaczy ją na bieżące wydatki, w tym opłacenie czynszu. Chcąc ukryć ten fakt, P. S. (1) przygotował paczkę mającą imitować tą doręczoną, aby przedkładając ją zamiast prawdziwej paczki o numerze (...) rozliczyć się w ten sposób, z końcem dnia, w magazynie (...) w K., z niedoręczonych przesyłek, co miał obowiązek zrobić. Do przygotowania wskazanej atrapy paczki użył listu przewozowego z opakowania oryginalnej przesyłki, który wyciął doręczając ją. Obecna przy tym P. M., widząc, że P. S. (1) rozcina opakowanie była przekonana, że robi to w celu sprawdzenia czy dostarczone zamówienie nie jest uszkodzone. Jednocześnie P. S. (1) przygotował dokumentację, z której miało wynikać, iż nie zastał adresata przesyłki. W dokumentacji tej wpisał jednak, iż odbiór przesyłki w związku z jej niedoręczeniem ma nastąpić osobiście w magazynie (...) w K.. Wobec zamieszczenia tej informacji, następnego dnia pracownik recepcji magazynu skontaktował się ze Z. M. chcąc ustalić termin odbioru. Wówczas na jaw wyszedł fakt wcześniejszego doręczenia przez P. S. (2) rzeczonyj przesyłki po pobraniu należności za nią.

P. S. (1), po ujawnieniu dokonanego przez niego przywłaszczenia, zwrócił 2.000 zł z zabranej kwoty i zobowiązał się do zwrotu reszty przywłaszczonych pieniędzy.

Dowody: zeznania świadków: C. T. k. 3v.-4; P. M. k. 25v., 92v.-93; Z. M. k. 28v.-29; 92v.; P. F. k. 40-42; wyjaśnienia oskarżonego P. S. (2) k. 16; dane pracownika k. 5; wydruk informacji dotyczących doręczenia k. 7.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego P. S. (1) oświadczył, iż przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z poczynionymi przez Sąd ustaleniami.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego P. S. (2) k. 16.

P. S. (1) ma wykształcenie średnie. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Pracuje jako kierowca osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 3.200 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio jednokrotnie karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 15-15v.; dane o karalności k. 74-75.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w tym wyjaśnień samego oskarżonego, zarówno fakt popełnienia przez P. S. (2) przypisanego mu występku, jak i jego wina nie budzą wątpliwości.

Na wstępie podkreślenia wymaga, iż Sąd nie miał powodów aby nie uznać za podstawę ustaleń wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do winy i złożył wyczerpujące wyjaśnienia, w których opisał zarówno motywy swojego działania, jak i sposób w jaki wszedł w posiadanie kwoty 4.000 zł stanowiącej sumę pobraniową za przesyłkę o numerze (...). Nadto wskazania oskarżonego korespondowały w całości z treścią zeznań C. T., P. F. oraz P. i Z. M., tym bardziej Sąd uznał, iż należy im dać w całości wiarę.

Za podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń posłużyły również zeznania C. T., która opisała w jaki sposób doszło do ujawnienia popełniania przestępstwa. Sąd analizując treść jej wskazań stwierdził, iż były one wolne od osobistych

ocen, czy subiektywnych spostrzeżeń – świadek skupiła się w nich wyłącznie na znanych sobie faktach popierając treść swoich wypowiedzi dokumentami wygenerowanymi przez system (...) Polska.

Podobnie oceniono zeznania P. M., która odebrała paczkę w dniu 20 września 2017 roku od oskarżonego. Opisała ona dokładnie zachowanie P. S. (2) w czasie wręczania jej przesyłki wskazując, iż wspominał on jej wówczas, że następnego dnia może otrzymać informacje sugerujące, że do doręczenia nie doszło, jak również rozciął opakowanie przesyłki wycinając przy tym list przewozowy. Świadek wskazywała przy tym, logiczne argumenty dał wyjaśnienia z jakich względów opisane działania oskarżonego nie zdziwiły jej. Sąd stwierdzając zaś dodatkowo, że depozycje P. M. nie były kwestionowane w toku postępowania w całości dał im wiarę.

Nieco mniejsze znaczenie dla sprawy miały zeznania Z. M. – adresata przesyłki o numerze (...), nie uczestniczył on bowiem w odbiorze wskazanej paczki. Nie mniej świadek podał w jaki sposób następnego dnia dowiedział się o wystąpieniu nieprawidłowości w jej doręczeniu – wskazał, że otrzymał w tej dacie telefon, z którego wynikało, iż przesyłka w dalszym ciągu znajduje się w magazynie z K.. Zeznania Z. M. korelowały przy tym z jednej strony z zeznaniami P. M., z drugiej zaś – C. T., w żadnym zakresie nie kwestionował ich też oskarżony, nie było więc podstaw, by obmówić im wiarygodności.

Zeznania P. F. – nadawcy przedmiotowej przesyłki, wobec braku wiedzy świadka co do okoliczności popełniania czynu będącego przedmiotem postępowania, posłużyły wyłącznie do dokonania ustaleń odnośnie do faktu przesłania zamówionego przez Z. M. towaru na jego adres. Jednocześnie depozycje P. F. nie budziły zastrzeżeń, okoliczność nadania przez niego przesyłki o numerze (...) nie była bowiem podważana.

Ponadto, Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych o karalności oraz dokumentów przedłożonych przez C. T., których autentyczność, wiarygodność oraz rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Mając na uwadze przedstawioną wyżej ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd zważył, iż występku z art. 286 § 1 k.k. dopuszcza się sprawca, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Przestępstwo oszustwa polega przy tym na umyślności. Działanie sprawcy motywowane jest osiągnięciem celu w postaci korzyści majątkowej. Wymagana jest więc szczególna postać zamiaru bezpośredniego kierunkowego (*dolus directus coloratus*). Zamiar sprawcy musi przy tym obejmować dwa elementy. Pierwszy obejmuje sposób postępowania sprawcy opisany w dyspozycji art. 286 § 1 k.k. (wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu czy niezdolności należytego pojmowania przedsięwziętego działania), drugi natomiast polega na chęci osiągnięcia korzyści majątkowej w następstwie jednego ze sposobów opisanego działania. Nieodłącznym warunkiem odpowiedzialności, jak w każdym przestępstwie, jest wykazanie związku przyczynowego pomiędzy sposobem działania, przyjętym w konkretnym stanie faktycznym, a dyspozycją majątkową pokrzywdzonego (por. Z. Kukuła, glosa..., WPP 2011, nr 3, s. 63 i n.). Konstrukcja tego przestępstwa przemawia zatem za przyjęciem, iż w jego ramach do osiągnięcia korzyści majątkowej ma dojść właśnie poprzez, dzięki wprowadzeniu oszukiwanego w błąd. Tymczasem z okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż P. S. (1) najpierw zabrał dla siebie powierzone mu przez P. M. pieniądze w kwocie 4.000 zł stanowiące sumę pobrania i dopiero w dalszej kolejności wykonał czynności polegające na spreparowaniu paczki oznaczonej numerem (...), zwrócił rzeczona imitację paczki do magazynu (...) w K. i przygotował dokumenty mające potwierdzać fakt jej niepodjęcia. Wskazane działania podjęte po doręczeniu przesyłki zostały przy tym uznane przez oskarżyciela jako podjęte celem wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 286 § 1 k.k., tymczasem oceniane racjonalnie zachowanie oskarżonego w tym zakresie należało poczytać jako próbę zatuszowania dokonanego przez niego przywłaszczenia. Do wydania P. S. (2) kwoty pobraniowej na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...) nie doszło bowiem na skutek pozostawiania P. M., która dokonała rozporządzenia mieniem, czy nawet jej męża Z. M., w błędzie. Decyzja o powierzeniu oskarżonemu wskazanej kwoty nie była zatem skutkiem jego zachowania polegającego na przygotowaniu atrapy przesyłki i ukryciu faktu doręczenia jej oryginału, lecz było dokładnie na odwrót. W konsekwencji nie sposób przypisać P. S. (2) sprawstwa występku z art. 286 § 1 k.k.

Zachowanie oskarżonego podjęte na przestrzeni 20 i 21 września 2017 roku uznano natomiast za noszące znamiona występku z art. 284 § 2 k.k. Odpowiedzialności karnej za to przestępstwo podlega bowiem ten, kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą. Jak wskazuje Sąd Najwyższy przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem (animus rem sibi habendi). Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (por. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). (...) do istoty przywłaszczenia (tak jak kradzieży) należy osiągnięcie celu w postaci uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności. W zakresie traktowania cudzej rzeczy jak własnej - przez jej zatrzymanie lub rozporządzenie nią - mieści się zatem zarówno wola włączenia w ten sposób owej rzeczy do majątku sprawcy, jak i jednoczesny zamiar definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności; w zamiarze tym nie mieści się więc jedynie tymczasowe uniemożliwienie dysponowania rzeczą przez jej właściciela. Skutek przywłaszczenia, objęty bezpośrednim a nie ewentualnym zamiarem sprawcy, stanowi utrata rzeczy przez osobę uprawnioną, wobec czego szkoda powstała w majątku tej osoby ma, w zamierzeniu przywłaszczającego, nieodwracalny charakter. (por. wyrok SN z dnia 6 maja 2004 r., V KK 316/03, OSNKW 2004, nr 7-8, poz. 70). Za „rzecz ruchomą” zgodne z art. 115 § 9 k.k. jest przy tym uznawany również polski lub obcy pieniądź lub inny środek płatniczy.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż P. S. (1) dokonał zaboru powierzonych mu pieniędzy zamierzając przeznaczyć je na spłatę własnych zobowiązań. Jednocześnie zatem przywłaszczył pieniądze należące do P. F., jak i zamierzał postąpić z nimi, jak ich właściciel. Tym samym P. S. (1) niewątpliwie wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., czemu dano wyraz w pkt. I wyroku.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wziął również pod uwagę zawartą w art. 58 § 1 k.k. zasadę prymatu kar nieizolacyjnych, zgodnie z którą sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary, uwzględniając przy tym, że przestępstwo jakiego dopuścił się oskarżony jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. W związku z powyższym Sąd wymierzył P. S. (3) przy zastosowaniu art. 37a k.k., na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 34§1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35§1 k.k. karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W tym względzie za okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego poczytano mu, iż przypisanego przywłaszczenia dopuścił się w pełni umyślnie, działając przy tym, choć pochopnie, to w sposób zorganizowany i planowy, czym okazał lekceważący stosunek wobec obowiązujących norm prawnych. Sąd jednocześnie miał zaś na uwadze, iż wyrządzona zachowaniem oskarżonego szkoda nie była wysoka, co poczytano na jego korzyść. Okolicznością obciążającą był natomiast fakt uprzedniej karalności oskarżonego, w tym względzie Sąd zważył jednak, iż P. S. (1) wcześniej wyłącznie jednokrotnie wchodził w konflikt z prawem dopuszczając się przy tym czynu innego rodzajowo aniżeli ten przypisany mu niniejszym wyrokiem. Nie bez znaczenia pozostała również postawa oskarżonego po ujawnieniu przestępstwa – przyznanie się przez niego do winy, wyrażenie skruchy, złożenie wyczerpujących wyjaśnień i częściowe naprawienie szkody. Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd uznał, iż kara pozbawienia wolności, nawet w warunkowym zawieszeniu jej wykonania byłaby dla oskarżonego nadmiernie surowa, zaś kara grzywny – ewidentnie zbyt łagodna. Za w pełni wystarczającą dla realizacji celów kary, uznano zatem właśnie karę ograniczenia wolności we wskazanym wyżej wymiarze. W przekonaniu Sądu kara ograniczenia wolności, jako realna dolegliwość, związana z koniecznością wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, winna stanowić dla oskarżonego bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również doniosły walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W pkt. VII wyroku Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 zł. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. P. S. (1) jest osobą młodą i zdolną do pracy zarobkowej i osiągając stały miesięczny dochód, zatem w ocenie Sądu zobowiązanie go do poniesienia wskazanych, niewysokich kosztów nie będzie stanowiło dla niego zbytniego obciążenia.